

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7119/2025
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Иван Митровић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градски правобранилац Града Крагујевца, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3376/24 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3376/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3376/24 од 15.01.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 39/24 од 26.09.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде за неправно одузету непокретност означену као укупан удео од $\frac{1}{2}$ на катастарској парцели број ... површине 750 м², исплати 5.250.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.09.2024. године до исплате и тужилац обавезан да туженом накнади парничне трошкове од 110.250,00 динара. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној, у смислу члана 404. ЗПП.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. тог закона и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у јавној евиденцији непокретности уписан као носилац права коришћења на $\frac{1}{2}$ дела катастарске парцеле бр. ..., градско грађевинско земљиште ... у Крагујевцу, површине 1.500 м². Изменама и допунама Плана генералне регулације „Радна зона Крагујевац“ и „Зона пословања – Петровачка магистрала“ у Крагујевцу („Службени лист Града Крагујевца“ бр. 12/19), парцела је предвиђена за површину јавне намене – саобраћајницу и линеарно зеленило. Тужена локална самоуправа није иницирала поступак за експропријацију ове парцеле, она није фактички приведена планираној намени, а у природи је обрасла трњем и растињем. На приближној локацији тржишна вредност грађевинског земљишта је 7.000,00 динара за 1м².

Имајући у виду овако утврђене чињенице, нижестепени судови налазе да постојање планског акта којим је предвиђено да се на спорној парцели изгради јавна саобраћајница, представља услов за утврђење јавног интереса за експропријацију у смислу члана 20. став 1. и 4. Закона о експропријацији, али не значи да ће се овај плански акт икада реализовати. У конкретном случају није утврђен јавни интерес за експропријацију, нити је у смислу члана 25. тог закона покренут поступак за експропријацију. Парцела није фактички приведена планираној намени, па тужилац није лишен имовине. Тужилац није пружио доказе да као последицу доношења планског акта трпи ограничења и штету, нити колико ова штета износи, па пошто нема повреде права на имовину у смислу члана 58. Устава Републике Србије, судови налазе да је постављени тужбени захтев неоснован.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да тужена локална самоуправа у конкретном случају нема обавезу исплате новчане накнаде у висини тржишне вредности спорне парцеле.

Према члану 58. Устава Републике Србије, јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона (став 1.); право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне (став 2.); законом се може ограничити начин коришћења имовине (став 3.).

Тужена локална самоуправа има функцију урбанистичког планирања грађевинског подручја и доношења просторних планова у смислу одредби члана 19. и члана 20. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ бр. 72/09 ... 62/23), али чињеница доношења планских аката није довољна за закључак да тужиоцу, као кориснику земљишта у јавној својини припада право на новчану накнаду у висини тржишне вредности непокретности. Тужилац није тврдио, нити пружио доказе да је донети плански акт 2019. године за последицу имао ограничење дотадашњег начина коришћења парцеле у својини Републике Србије, па су правилно нижестепени судови закључили да у одсуству тврдње у ком обиму и погледу тужилац трпи штету и у чему се она огледа, нема основа за досуду накнаде у висини просечне вредности грађевинског земљишта на приближној локацији.

Изнети разлози чине неприхватљивим наводе ревизије да тужилац није био у обавези да предложи било какве друге доказе на околност утврђивања постојања повреде права на неометано уживање и располагање својом имовином, већ да је било довољно да пружи доказе да је парцела на којој је евидентиран као сукорисник предвиђена за површину јавне намене – јавну саобраћајницу и линеарно зеленило.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић